

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ή ΤΑΞΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΩΝ [Καν. 17ος Δ' Οικ. Συν.]. Και αυτό το απαιτούν οι Θείοι και Ιεροί Κανόνες, γιατί απαγορεύεται σε μια Αυτοκέφαλη Εκκλησία, να υπάρχουν **δύο ΠΡΩΤΟΙ, δύο ΚΕΦΑΛΕΣ**, όπως, ακριβώς, τούτο απαγορεύεται, λίαν αυστηρώς, να συμβαίνει και σε μια Επισκοπή. Προς τούτο οι Θείοι και Ιεροί Κανόνες απαιτούν: «... τοις Επισκόπους εκάστου έθνους, ειδέναι χρήπον εν αυτοίς πρώτον, και πγείσθαι αυτόν ως κεφαλήν...» [Καν. 34ος Αγ. Αποστόλων].

Εκ τούτων γίνεται φανερόν, ότι το Φανάρι οφείλει - υποχρεούται, «**εν ονόματι του εκκλησιαστικού ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ**», να εξασφαλίσει, και να ολοκληρώσει στο **ακέραιον την δικαιοδοσία και τον Κανονικότατον τίτλον του «ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»** στον Αρχιεπίσκοπον Αθηνών, για να αποφευχθούν, στο μέλλον, τα δυσάρεστα του παρελθόντος, προς τα οποία, μάλλον, οδηγούμεθα με μαθηματική ακρίβεια, αν δεν προσέξουμε πολύ, δεν δείχουμε τη φλήμαντη, και δεν πειθαρχήσουμε, στις διατάξεις του Κανονικού, εκκλησιολογικού, και Εθνικού Δικαίου.

Αυτά, άνευ ουδεμίας αντηρήσεως, ορίζονται ρητά και καπηγορηματικά, και **τα απαπούν**: Η Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, τα δίκαια του Έθνους, και οι Θείοι και Ιεροί Κανόνες, οι οποίοι, σπουδεόν, υπέρεχουν και υπέρκεινται **των όποιων μεμονωμένων πράξεων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, που δεν έχουν συγκεκριμένη και κατά λέξιν αναγραφόμενη Κανονική κάλυψη και στήριξη**.

Τούτο σημαίνει, ότι **το σκάνδαλο** μεταξύ των δύο αδελφών Εκκλησιών, Φαναριού και Αθηνών, **είναι η αντί/Κανονική και πανταχόθεν αμφιλεγόμενη Πράξη του 1928**, που οποία ουδεμία, εν προκειμένω, συγκεκριμένη Κανονική κάλυψη έχει, βάσει των δοσών αναφέρθηκαν παραπάνω, παρότι υπερηφανεύεται το Οικουμενικό Πατριαρχείον και μάλιστα εκκινεί δύνθεν με: «**Ακλόνητον την βάσιν της Κανονικής τάξεως έχουσα, και διαφυλάττουσα η Αγία του Χριστού Εκκλησία εν τη της εκκλησιαστικής διοικήσεως οικονομία...** [και καταλήγει καιά τον παραλογισμόν της θεωρίας της λήψεως του ζητουμένου] ... όπως προηγήθηκε του επί των επαρχιών τούτων **ανωτάτου κανονικού δικαιώματος του αγιωτάτου πατριαρχικού Οικουμενικού Θρόνου, η διοίκησης εν τοις επί μέρους των επαρχιών τούτων διεξάγεται εφεξής επιτροπικώς υπό της πεφιλημένης αγιωτάτης αδελφής Εκκλησίας της Ελλάδος, προφρόνως αποδεξαμένης, συναινούστης και κυρούστης και της εντίμου Ελληνικής Πολιτείας, όπως κατά την παράκλησιν της Μητρός Εκκλησίας αναλάβητη την εντολήν ταύτην, ενεργούμενην επί τοις εξής κυρωθείσιν εκκλησιαστικών τε και πολιτικώς γενικούς όροις: Α', Β', Γ', Δ', Ε', ΣΤ', Ζ', Η', Θ', Ι'.**

Εδώ, στα εντελώς αναληπθή αυτά λεγόμενα του Οικουμενικού Θρόνου, οργιάζουν, **η αυθαιρεσία, ο δεσποτισμός, η αδιαφορία, η ασυδοσία, το απύθυμενο ψεύδος και ο Βαρβαρισμός** επί των Νομο/Κανονικών, Εκκλησιολογικών, και των Κανονικών Εθνικών ισχυόντων και κρατούντων.

Και ισχυρίζεται η εξ αρχής αμφιλεγόμενη Πατριαρ-

χική αυτή Πράξη του 1928, ότι, απαιτώντας όλα αυτά τα παράλογα, στηρίζονται στους Θείους και Ιερούς Κανόνες, χωρίς και να αναφέρεται **κατά λέξιν** στους Θείους και Ιερούς εκείνους Κανόνες ή τον ιερό Κανόνα, που δικαιολογούν, έστω και εμμέσως πλην σαφώς, τις αποφάσεις του Οικουμενικού Θρόνου. Εδώ, μάλλον, οργιάζει **«η περιώνυμη Φαναριώτικη ύπουλη Διάλεκτος»** του, **άλλα** θέλω να γράψω, και άλλα γράψω, και άλλα γράψω και **άλλα** εννοώ, όπως απεκαλύφθη τούτο ευθύς αμέσως μετά την έκδοση της Πράξεως του 1928, και ολόενα αποκαλύπτεται τούτο μέχρι και σήμερα, και θα ταλανίζει, όπως φαίνεται, τις δύο αδελφές Εκκλησίες, εάν δεν τακτοποιηθεί, Νομο/Κανονικά και Εθνικά, το μέγα αυτό θέμα της πανταχόθεν διάτρητης και αμφιλεγόμενης ως άνω Πατριαρχικής Πράξεως του 1928.

Η δήθεν **«προφρόνως αποδεξαμένη»** την Πράξη του 1928 Εκκλησία της Ελλάδος, και η δήθεν **«συναίνεση και κύρωση του Ελληνικού Κράτους»** που αναφέρει η εν λόγω Πατριαρχική Πράξη, **για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα ο Οικουμενικός Θρόνος**, δεν ανταποκρίνονται, **ποσώς**, στην αλήθεια, **γιατί ευθύς αμέσως** η Εκκλησία της Ελλάδος διαμαρτυρήθηκε συνοδικά, και μάλιστα έντονα, με Αρχιεπίσκοπο τότε τον αείμνηστο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ, και ζήτησε **«οι Μητροπόλεις Μακεδονίας και Θράκης να διακόψουν κάθε δεσμό με το Πατριαρχείον»**, για τα όσα εκτός της Κανονικής, και Εκκλησιολογικής τάξεως, αλλά και των δικαίων του Ελληνικού Έθνους ανεφέροντο στην Πράξη αυτή του Φαναρίου, η οποία, σπουδεότεον, εκδόθηκε δύο περίπου μήνες [4-9-1928], μετά την έκδοση του σχετικού v.3615/10-7-1928 ΦΕΚ 123, της Ελληνικής Πολιτείας, που ζητούσε, δικαιωματικά, το Νομο/Κανονικά και Εθνικά Αυτοκέφαλων της Ελλαδικής Εκκλησίας, όπως ακριβώς στις περιπτώσεις του Πατριαρχικού Τόμου του 1850, και των Πράξεων του 1866, και του 1882 είχε δοθεί, και όχι με όλον αυτό τον **συρφετόν** των απαράδεκτων όρων, από Κανονικής, Εκκλησιολογικής και των Εθνικών δικαίων, που προβλέπει και ζητεί η επίμαχη και βαρβαρίζουσα, επί των Θείων και Ιερών Κανόνων και των δικαίων του Ελληνικού Κράτους, Πατριαρχική αυτή Πράξη του Οικουμενικού Θρόνου του 1928, διό και δεν την συμπεριέλαβε η Ελληνική Πολιτεία στο Καταστατικό Χάρτη της Ελλαδικής Εκκλησίας v.590/1977, και **βεβαίως ούτε και θα την συμπεριλάβει ποτέ**. Επαναλαμβάνεται για να γίνει κατανότων, ότι, ευθύς αμέσως όταν εκδόθηκε αυτή η Εθνικό/Θρησκευτικά απαράδεκτη Πατριαρχική Πράξη του 1928, είχε αποφασίσει η ίδια Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος υπό τον Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ότι **«οι Μητροπόλεις Μακεδονίας και Θράκης να διακόψουν κάθε δεσμό με το Πατριαρχείον»**, αλλά λόγω του ότι εκείνη την περίοδο το Φανάρι αντιμετώπιζε προβλήματα, αναβλήθηκε η εφαρμογή της απόφασης αυτής **«προς καιρόν»**. Στην Πατριαρχική

αυτή Πράξη του 1928 αναφέρεται μόνον το ισχύον Σύνταγμα της Χώρας, [αρθρ. 3], αλλά σε ό,τι είχε συμφωνηθεί και καταγραφεί στο v.3615/1928!! Δηλαδή, μόνον οι Επίσκοποι της Μακεδονίας και της Θράκης που είχαν εκλεγεί και χειροτονήθηκαν από το Πατριαρχείον, διέταλαν να μνημονεύουν τον Πατριάρχη και να έχουν το έκκλητον προς αυτόν, και όχι και οι διάδοχοι τους που θα εκλέγοντο του λοιπού από την Ιεραρχία της Αυτοκέφαλου Εκκλησίας της Ελλάδος, και θα διέταλαν να μνημονεύουν την Ιερά Σύνοδο. Και είναι ευκαιρία εν προκειμένω να τονιστεί, ότι κατά το εκκλησιαστικό Σύνταγμα (= **ΠΗΔΑΛΙΟΝ**), οι Θείοι και Ιεροί Συνοδικοί και Πατερικοί Κανόνες, σε καθαρώς εκκλησιαστικά θέματα που αφορούν εσωτερικά θέματα της Εκκλησίας, υπέρκεινται των Νόμων της Πολιτείας, **«τοις Κανόσι οι Νόμοι ακολουθούσι... οι τοις Κανόσιν εναντιούμενοι πραγματικοί τύποι, άκυροι εισί»**, [Σύνταγμα Θείων & Ιερών Κανόνων, Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, τόμ. Α'. Φωτ. ΝΟΜΟΚΑΝΩΝ, τίτλ. Α', κεφ. Β', σελ. 36-38].

ΕΠΟΜΕΝΟΣ, επιπλακτική προβάλλει η ανάγκη, να **ΑΡΘΕΙ** η πανταχόθεν διάτρητη και απαράδεκτη Πατριαρχική Πράξη του 1928, ώστε να αποκατασταθούν τα πάντα και μάλιστα σε επίπεδο Κανονικής, Εκκλησιολογικής και Εθνικής Τάξεως, και οι δύο αδελφές Ορθόδοξες Εκκλησίες χωρίς να έχουν ύποτε πλέον να χωρίσουν, **«να καθίσουν η κάθε μία στον πάγκο της**, κατά το κοινώς λεγόμενον. Μόνον κατά έτοι θα βασιλεύσει η ειρήνη. Θα το ιολμήσει άραγε, **εάν** πράγματι επιθυμεί την αγάπη των δύο αδελφών Εκκλησιών, το Φανάρι ή θα κάνει και πάλι **«το Γερμανό»**; **Όμως, το αναμένει αυτό ο Ορθόδοξος Ελληνικός λαός, για να φανούν έτσι και οι προθέσεις του Φαναριού για την ποθούμενη ειρήνευση...** Άλλα πολύ αμφιβάλλουμε, γιατί και από τα πρόσφατα, και μάλιστα σε **«Φαναριώτικη και πάλι διάλεκτο»**, λεγόμενα του Φαναριού, μάλλον θα επιταθούν έτι περαιτέρω οι διενέξεις των δύο αδελφών Εκκλησιών, γιατί πέραν των δύον δεινών έχει δημιουργήσει και δημιουργεί η αμφιλεγόμενη αυτή Πράξη του 1928, με αυτόν τον πρόσφατο και **λίγων ύπουλο (= Δούρειο ίππο)**, που ζητεί σήμερα επιπλέον το ΦΑΝΑΡΙ, τη δημιουργία δηλαδή της **ΕΞΑΡΧΙΑΣ στην ΑΘΗΝΑ**, τελικά απότερο οικόπο δέχεται, στο να φαλκιδεύσει και να ροκανίσει, μεθοδικά και σταθερά, τα όποια Νομο/Κανονικά, Εκκλησιολογικά και Εθνικά δικαιώματα του **ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ** της Ελλαδικής Εκκλησίας, ώστε να την καταστήσει τελικά **Θεράπαινά** του. **[πρβλ.** Σχόλια Βιζαντινών Κανονολόγων. Σύνταγμα Θείων και Ιερών Κανόνων, Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, τόμ. Β', σελ. 258-263, ΠΗΔΑΛΙΟ Νικόδημου, ερμηνεία και σχόλια στον 34ο Καν. των Αγ. Αποστόλων, σελ. 36-38].

ΛΟΙΠΟΝ, ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΑΙ. Για να προσέξουμε πολύ, **και όλοι μαζί**, γιατί **«αι ημέραι πονηρά εισίν»** με τέτ